

Pestré barvy podzimu

Pomáháme rodinám pečujícím o dítě s mentálním, pohybovým či kombinovaným postižením nebo s ohroženým vývojem v raném věku; působíme v Praze, Středočeském, Plzeňském a Ústeckém kraji.

Milí čtenáři,

Po lehce lenivém letním tempu nabral čas plné obrátky. Už zase jezdíme do rodin jako o závod (samozřejmě pouze obrazně), zajišťujeme peníze na další rok, provádíme čistky a rekonstrukce v kancelářích... A také už proběhl znakovací kurz, čeká nás výběrové řízení na nového poradce nebo poradkyni pro Středočeský kraj a pro Prahu, tedy v místech s největším počtem čekatelů na službu – držte nám i sobě palce.

A pokud Vás zajímá, jak jsme se měli na letošním pobytu rodin, znakovacím kurzu nebo jestli hledáte inspiraci na poučnou četbu nebo výrobu pomůcek, přečtete si náš Zpravodaj do konce!

Za tým rané péče Veronika Strenková

Letní společný pobyt rodin v Lučkovicích 2016

Aneb co nám řekli rodiče při loučení po týdnu nabitém hrou, zpěvem, divadlem, semináři pro rodiče, výlety, koupáním a dalším veselým dětským dováděním...

Anička (od Bořka, Ráta a Míly): „Vždycky je to bezvadný, letos ještě o hodně lepší!“

Tereza (od Ondráška a Sárý): „Je to nádherný, a při „dobré ráno“ všechny máme pláčou...“

maminka od Adélky, Verunky a Týnky: „A co bude po rané péči? To přeče nejde, jen do sedmi let!“

Rodina Láďíka dokonce připravila obrazovou a zvukovou prezentaci. K zhlédnutí [zde](#). Děkujeme!

První vztah: Matka a kojenec

Daniel N. Stern

Daniel N. Stern (1934 – 2012) byl americkým psychoanalytikem, mezinárodně uznávaným odborníkem na raný vývoj dítěte. Knihu První vztah

Recenze knihy

napsal na základě svých výzkumů intimních interakcí mezi matkou a kojencem již v roce 1977, vydání pak o třicet let později aktualizoval.

Stern považuje za klíčový předpoklad „bytí s druhými“ (schopnosti utvářet a udržovat v dospělosti vztahy s druhými lidmi), vztah kojence s nejbližší pečovatelskou osobou, ve většině případů s matkou. Adekvátní chování matek ke kojencům popisuje jako intuitivní a zároveň vždy radostnou činnost, pro kterou je charakteristická vysoká souhra obou zúčastněných; zvnějšku je nejlépe pozorovatelná jako vzájemné vyladění mimických projevů a hlasu. Každá matka uplatňuje

v interakci se svým dítětem naprosto jedinečný a nenapodobitelný repertoár, který se zároveň plynule mění s vývojovou úrovní dítěte; matka při tom zůstává několik kroků před ním. V celém tomto procesu je klíčová úloha opakování a hlavně legrace.

Pro budování schopnosti číst signály a výrazy z chování druhých lidí je nejdůležitějších prvních šest měsíců života; Stern k tomu říká, že v této době se dítě učí o povaze věcí lidských, teprve později o povaze předmětů a jejich vzájemných vztahů.

Dítě samo není v celém tomto procesu pasivním subjektem; nejenže samotný vzhled (velké oči, vypouklé čelíčko), ale i celá škála jeho projevů, podněcují osoby z okolí k tomu, aby k němu přistupovaly s žádoucím chováním (to rozhodně není nahodilé, ale má své vnitřní zákonitosti, které naprostá většina populace užívá intuitivním způsobem). Dítě okamžitě reaguje na neadekvátní přístup osob, které s ním komunikují – ať už vyhý-

bavou nebo odmítavou reakcí na příliš silné stimuly nebo naopak tím, že vůbec druhé osobě nevěnuje pozornost v případě, že její signály jsou příliš nevýrazné.

Závěr knihy věnuje autor nevytvořeným situacím, tedy takovým, ve kterých se interakci mezi matkou a miminkem nedaří budovat odpovídajícím způsobem. Popisuje zde, jak nedostatečnou, tak příliš vysokou stimulaci dítěte, mluví o příčinách, které mohou být jak na straně matky, tak i dítěte.

Komunikace s malým miminkem je nesmírně zajímavou oblastí a kniha D. N. Sterna nám v ní otevírá nové pohledy. Zkusme si po přečtení knížky třeba jen uvědomit, co všechno děláme, máme-li možnost kontaktu s miminkem. Možná budeme překvapeni.

Knížku pro vás přečetla

Pavla Skalová

První vztah: Matka a kojenec
Daniel N. Stern
Vydavatelství Dobrá 2007

Radostná znakovací pětiletka

První podzimní víkend jsme spolu s rodinami strávili v Táboře J. A. Komenského na znakovacím kurzu. Je to už zažitá tradice, vždyť kurzy s tímto zaměřením pořádáme už spoustu let.

Zpočátku se začaly setkávat znakující rodiny s dětmi vždy jednou měsíčně v Oáze v Karlíně. Od začátku vedla kurzy naše (tehdy) klientská máma, nyní kolegyně, Zuzka Sýkorová; na znakované básničky a k ruce jí byla její (tehdejší) poradkyně a současná kolegyně Veronika Strenková. Kytarový doprovod znakovaných písniček obstarával tatínek Petr, dodatečně děkujeme a vděčně vzpomínáme!

Setkání to byla živá až živelná, učit se a zároveň hlídat bandu neposedných dětí bylo leckdy nemožné - a navíc se setkání neúčastnili vždy titíž rodiče. Proto jsme se na následující dva roky uchýlili k variantě "opravdového" kurzu pouze pro rodiče; setkání probíhala vždy jednou měsíčně od září do června v našem tehdejší "bytě" ve Stodůlkách. Jenže když jsme o tyto prostory přišli, vyvstala otázka co dál?

A z ní se zrodila myšlenka několikadenních kurzů někde "mimo," kam by mohly jezdit celé rodiny, kde by se nejen učily, co a jak znakovat, ale dozvěděly se i něco navíc (třeba o teorii efektivní komunikace

s malým dítětem, o logopedii, o dalších možnostech alternativní komunikace), kde by byl prostor pro společné sdílení, kde by mohly v denním běhu znakování prakticky zažít a používat a kde by zároveň měly možnost si odpočinout.

Po dvouletém hledání optimálního místa jsme zakotvili v již zmiňovaném Táboře J. A. Komenského v Bělči nad Orlicí - mimochodem v místě, kde jsme se s rodinou Sýkorových seznámili. A protože již třetím rokem pořádáme společný kurz nejen pro naše rodiny, ale také pro klientské rodiny Střediska rané péče Pardubice, je okolí Hradce Králové ideálně dostupné pro téměř všechny rodiny. A moc si ceníme rodin, které k nám váží cestu z Ústeckého nebo Plzeňského kraje. Představte si, že každý rok někdo z takové dálky přijede.

A jaký byl z pohledu pamětnice letošní kurz? V mnohém jako ty předchozí - náročný, ale hlavně radostný. Sešly se opět rodiny, které během chvíle vytvořily soudržný celek, rády se učily a byla s nimi zábava. I když byl program dobrovolný, všichni se účastnili jak výukových bloků, tak i společných vycházek. A všem šlo znakování znamenitě od ruky.

Veronika Strenková

Děkujeme za kurz,

který se nám moc líbil a nejvíc asi Bětce, která po nás i po kurzu stále vyžaduje říkanky se znakováním. Kurz byl pro nás inspirací a oživením. Jsme rádi i za možnost konzultace s paní logopedkou, i její rady byly cenné.

Navíc vyšlo krásné počasí, atmosféra byla příjemná a rádi bychom zase na nějakou podobnou akci vyrazili. Bětka je velmi společenská a bylo vidět, že si to užívá :) A pro rodiče je zde možnost sdílet radosti i starosti s ostatními rodiči, což je také velmi cenné. Děkujeme

Jana, Dušan a Bětka Vaňkovi

A vaše ohlasy, dojmy, reportáže a vzpomínky na kurz...

Kurz se nám velice líbil,

plně respektoval přirozený bio-rytmus nejen dětí, ale i náš, byl prostor na práci, hru, odpočinek. Skvělé a profesionální vedení kurzu,

včetně doprovodných materiálů. A jako bonus možnost získat další informace k rozvoji dětí. Ještě jednou díky!

Iveta Konířová

Když se letos přiblížilo září,

věděla jsem, že už je to tady zase. Znakovací pobyt. Těšila jsem se moc, úplné chvění v žaludku.

Současně jsem se trochu bála. Jaké to letos bude? Sejdeme se na přátelské vlně? Bude celý plán fungovat tak, jak jsme naplánovaly? Co když přijde nějaký karambol? Uklidňovala jsem se tím, že přece jedeme ve „staré známé“ organizátorské sestavě, že Veronika vždycky ví a v klidu včas urovná cokoliv, co bych popletla, a že Julie bude zase tak lidsky profesionální, že všechny očaruje, a že vždycky rodiny, které na znakovací pobyt přijíjely, byly vstřícné, milé a velmi přátelské.

No a jak to dopadlo? Nad očekávání, věřte mi. Sešly se rodiny, které společně výborně spolupracovaly, děti na sebe zvědavě koukaly a ty starší už si půjčovaly hračky, někdy i velmi zkušeně kooperovaly.

Třeba když Bětko s Nellynkou
nejprve odlákaly mou pozornost,
aby mi mohly úplně nenápadně

V pátek jsme vyrazili

směrem Běleč nad Orlicí. Cesta probíhala naprosto v pořádku nikde se nic nestalo a my dojeli zdárně na místo. Vylezeme z auta a hned vidím známou (sice internetovou) tvář. To bylo moc milé. Hned jsme se seznámili a už to jelo. Pusa se nám zavřela myslím až večer.

Mezitím přijeli další rodiny a další děti. Odpoledne jsme si vyšli na procházku po okolí. A potkali jsme bagr. Naložili jsme děti do korby a udělali jsme pár super fotek. Na programu bylo seznámení, večere a večer povídání. Protože někdo musel hlídat na povídání večer jsem šla já a láhev vína :) Teď už vím že

sebrat papíry, které jsem nutně potřebovala. Všichni rodiče se ochotně a bez váhání vrhali do znakování s námi, zpívali, recitovali, a na procházkách i po večerech diskutovali, ptali se, povíдали si...

Při hraní pohádky byli laskavými diváky ochotnými přeslechnout drobná přeréknutí, dokonce nám zapůjčili svého zástupce, Pěťu, aby se ujala role „zlého psa“. S klidem a nadhledem byla všemi přijata i drobná zpestření v jídelně, například moment, kdy se ke stolům o kapacitě sedmdesáti lidí chtělo na jedinou posadit kolem stovky lidí.

Když jsme pobyt pomalu končili a došlo na zpětnou vazbu, zírala jsem, kolik dobrých momentů a věcí si rodiče na pobytu našli. A odjela jsem s velikou radostí, nadšením, nabitá do mnoha dalších dnů. Děkuju Vám všem, kteří jste se na tomhle malém zázraku podíleli.

Zuzana Sýkorová

jsem ji neměla brát sebou. Druhý den to mělo samozřejmě následky. Nejsem zvyklá a tak jsem celý den trpěla bolestí hlavy. V sobotu jsme měli snídani, znakování, vycházku, oběd, znakování, vycházku, odpočinek... Možná jsem něco vynechala, ale to vůbec nevadí. Jedním slovem program byl tak perfektní, že jsme neměli čas sedět na pokoji a nudit se. A když už čas byl tak jsme byli venku nebo s dětmi v herně.

Bylo moc fajn vidět jiné děti s Downovým syndromem. Martínek je super. Úplně mě dostalo jak krásně znakoval. A celkově jak byl šikovný. Nellynku už známe z dřívějších akcí a navíc je máme tady kousek od sebe.

Jednoho krásného dne

mi přišel mail z Diakonie a v něm stálo, že se v září bude konat znakovací kurz. Radostí se mi rozzářily oči a hned jsem volala příteli, abychom domluvili co a jak. Schváleno, domluveno a odeslán mail Diakonii. Jupí, v září si užijeme krásný víkend s Martinem; a taky že jo!

Vyjeli jsme v pátek kolem 7h, radši dřív než pozdě; přece jen na dálnicích je to všelijaké... Ve Svitavech jsme si dali oběd a pak si jeli prohlédnout „místo činu.“ Do tábořiště jsme přijeli kolem 13h a prohlédli si celý objekt (krásný). Byly přibližně dvě hodiny a pořád nikdo nikde a najednou koukám - auto a v něm bylo vidět, že na zadním sedadle je autosedačka - super, že už by někdo dorazil? Jo, a zrovna to byla známá z facebooku Věrka (osobně jsme se viděli poprvé). Poté začali postupně příjíždět ostatní. Krásné přivítání a seznámení. No, a může se začít.

Program byl úžasně naplánován. Měla jsem strach, že si žádné znaky nezapamatuji, ale ejhle pravý opak. Když máte tak úžasné „učitelky," jde to samo. Hodně mi pomohly básničky, které chce Martinek neustále znakovat: hlavně „Prší, prší," to mu jde báječně. A abychom pořad neseděli, tak jsme chodili také na pěkné procházky. No, prostě skvěle strávený čas, nemám vůbec co vytknout. Naprostě nadšení a taky počasí krásně vyšlo...

A jestli budete uvažovat o značkovací kurzu, tak vůbec neváhejte a jed'te!

Moc děkujeme,

Katka a Martínek

Jsou z Vítečkem skoro stejně staří. Takové naše zlatíčka. V sobotu jsme měli takovou delší procházku, samozřejmě se znaky, šli jsme navštívit pivovar. To se samozřejmě líbilo všem nejvíc ovšem našim drahým polovičkám...

Odpočinuli jsme si a potkali spoustu skvělých lidí. Byla tam krásná atmosféra, bezva jídlo, nádherný program a klid.

Z blogu paní Věrky

Když jsme se vrátili a než začal další program šli jsme odpočívat do herny. Bylo tak krásné pozorovat všechny děti, jak se navzájem poznávají. Jenže mě už tak moc rozbolela hlava, že jsem nebyla schopná uvažovat, dokonce jsem to vzdala a šla odpočívat. Večerního programu jsem se nezúčastnila a spala až do rána. V neděli už se blížil odjezd a vše se mi zdálo neskutečně rychlé. Snídaně, znakování, procházka, loučení, focení, oběd, balení a odjezd domů. Po cestě se nic našťestí nestalo a my dojeli v pořádku domů.

<http://werglubblog.blogspot.cz/2016/09/znakovaci-kurz.html>

Chtěla bych moc poděkovat všem organizátorům za možnost krásného pobytu který jsme si všichni náramně užili.

Pracuji jako poradkyně Rané péče v Pardubicích

Znakovacího pobytu jsem se zúčastnila spíše v roli studenta a musím napsat, že to byl pro mě nezapomenutelný zážitek.

Nenásilnou a hravou formou jsme se během víkendového pobytu naučili více než 100 znaků, které běžně používáme pro komunikaci s dětmi při každodenních činnostech. Znaky byly zakomponovány do dětských písniček a říkadel, vycházely z přirozených gest, u složitějších znaků nám pak kolegyně poradily triky, jak si znak lépe zapamatovat.

Může se zdát, že jsme celý víkend seděli v učebně a pouze znakovali, ale opak je pravdou. Přestože byla výuka znaků intenzivní, pobyt byl proložen častými pauzami, kterých většina z nás využívala k procházkám nádhernou podzimní přírodou, kde bylo možné sdílet s ostatními a nebo jen tak „souznít“ s přírodou a relaxovat. Ústředním tématem našeho pobytu byla znakovaná pohádka „O Pejskovi a kočičce jak vařili dort“, která nás provázela celý víkend. Já osobně jsem měla možnost zahrát si kočičku a po překonání počátečního ostychu jsem si tuto roli náramně užila... Pohádka měla na konci pobytu velmi pozitivní ohlas, přispěla k lepšímu zapamatování si znaků.

Mě osobně překvapila hojná účast tatínků, kterou jsem skutečně nečekala. O to větší bylo mé překvapení, když s námi i aktivně znakovali. Je pravdou, že zpočátku byli někteří z nich ostýchaví a možná nebyli úplně přesvědčeni, že je to ta pravá cesta, ale na

konci pobytu byly veškeré předsudky prolomeny a všichni aktivně znakovali. Bylo úžasné sledovat i starší sourozence, kteří mnohdy přebírali aktivní roli za rodiče a znakovali s těmi mladšími. Pobytu se zúčastnil i tříletý chlapec, který již s maminkou doma znakoval a tuto formu komunikace aktivně a velmi funkčně používal i během pobytu. Zároveň už byl schopen některá slova vyslovit a znak pro dané slovo přirozeně vypouštěl. I toto byla úžasná zpětná vazba pro rodiče, kteří jsou ve znakování teprve na začátku. Pokud přeci jen někdo měl v sobě nějaké počáteční obavy, pohled na aktivně znakujícího chlapce určitě rozpustil poslední známky nedůvěry v používání znaků.

Pobytu se zúčastnily i dvě maminky, které se znají již delší dobu, ale pouze přes sociální síť. Teprve až v Bělči měly možnost potkat se osobně a věřit, že si celý víkend měly o čem vyprávět... Naštěstí i v dnešní době moderních technologií jsou některé věci nepřenositelné a facebookový profil ani jiné sociální síť je nenahradí. Přála bych si více takovýchto setkání, které mají svého ducha a nepopsatelnou atmosféru, kterou prostě musíte zažít...

Velké díky patří kolegyním Veronice Strenkové a Zuzce Sýkorové, bez kterých by to nebylo tak skvělé. Vložily do toho velké množství času, práce a energie, ale myslím si, že nadšené reakce rodičů i dětí stojí za tu velkou snahu, která za tím vším je...

Ještě jednou velké díky,

Dagmar Doležalová

Jak je to letos s financováním naší rané péče?

To můžeme říci skutečně až teď, když se přehoupla třetí čtvrtina roku 2016. Až dosud totiž probíhalo jednání o dofinancování ze strany krajských úřadů, a stále ještě přicházejí malé částky - příspěvky na poskytování služby – z obcí a měst.

V kraji čekalo poslední rok na službu, kterou jsme nemohli z kapacitních důvodů poskytnout, několik desítek rodin; stále jsme vymýšleli způsoby, jak je alespoň trochu podpořit... Možnost přijmout další poradkyni je skvělou zprávou!

Letošní rok se podařilo stabilizovat rozpočet služby. Je tomu tak zejména proto, že s naší organizací (a i službou poskytovanou rodinám) počítají ve svých rozpočtových a sociálních plánech všechny kraje, kde působíme: Praha, Středočeský, Ústecký a Plzeňský kraj. Máme radost, že se nám podařilo vyjednat se Středočeským krajem možnost navýšit naše pracovní kapacity, zatím o jeden pracovní úvazek, a potěšil nás příslib podpory i do budoucna.

Krajem, který naopak nepotěšil, je kraj Plzeňský, byť je jeho „vina“ sporná. V kraji končilo v loňském roce financování sociálních služeb z prostředků EU a náhle nastalo překvapení: na pokračování sociálních služeb nebyly v rozpočtu peníze. Řada služeb v kraji byla nucena svoji činnost ukončit, naše služba je nedofinancována (minus 92 tis.Kč). Snad se napřesrok situace zlepší. Všem krajským úřadům děkujeme za podporu a věříme v ní i v časech příštích!

Alena Kunová

Raná péče Diakonie
Diakonie ČCE - středisko Praha
Vlachova 1502
155 00, Praha 13

Pracoviště:
Machátého 683/10, Praha 5
Pod Svatoborem 56, Sušice
Jindřichova 337, Děčín

tel: 235 518 392
e-mail:
info@rana-pece.cz
www.rana-pece.cz
www.diakonie-praha.cz
www.facebook.com/
RanaPeceDiakonie
č.ú. 0127747339/0800 (VS pro dary
683)

Poradkyně rané péče:
Mgr. Eva Cencialová
Mgr. Barbora Jiráková
Mgr. Alena Kunová
Mgr. Markéta Pekárková
Mgr. Kateřina Rodná
Mgr. Pavla Skalová
Mgr. Veronika Strenková
Mgr. Pavla Těhliková

Sociální pracovnice:
Mgr. Lucie Černíková

Koordinátorka:
Bc. Alexandra Chomiszaková

e-mail: prijeni@rana-pece.cz

Výrobky s a m o - d o m o

Mnoho užitečných a hravých pomůcek lze vyrobit doma a jednoduše. Poslední inspiraci na nové materiály máme přímo z rodiny, kde se maminka zaměřila na „recyklaci“ víček od zavazovacích sklenic.

Hmatově zajímavé a barevné provedení přitahuje zvědavost dítěte, které má chuť se neznámého materiálu dotknout a prozkoumat jej. Tím pak dochází ke stimulaci hmatových receptorů a jemné motoriky. Na fotografii můžete vidět víčka s nalepeným kouskem přebytečné látky na protiskluzové ponožky, látku ze staré ponožky huňaté, přebytek gumy na výrobu podrážek od bot, rozbitý koráلكový náramek, bublinkovou fólii, šustivý papír, tvrdší houbičku, polystyren, hladký měkký papír od bonboniéry a různé druhy látek. Díky za inspiraci!

Markéta Pekárková